

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.930 van 6 oktober 2026
in de zaak A. 248.460/VII-43.295**

In zake: H.N.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Katrin Verhaegen
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ine De Cneudt
kantoor houdend te 3054 Vaalbeek (Oud-Heverlee)
Onze-Lieve-Vrouwstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker dient met een enig verzoekschrift op 19 juni 2026 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 22 april 2026 waarbij wordt beslist verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoeker geen voogd zal krijgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De beschikking van 26 juni 2026 stelt de procedurekalender vast, die bij beschikking van 29 juli 2026 wordt gewijzigd.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 17 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 september 2026, om 14 uur.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daan Smeekens, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoeker, en advocaat Filip Stouthuysen, die *loco* advocaat Ine De Cneudt verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: RvS-wet).

III. Feiten

3.1. Verzoeker komt België binnen en hij wordt op 16 maart 2026 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling aangemeld door de dienst Vreemdelingenzaken bij de dienst Voogdij. Hij heeft verklaard van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 januari 2010. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfel over verzoekers voorgehouden leeftijd.

Op 16 maart 2026 heeft verzoeker tevens een eerste gesprek met de dienst Voogdij. De ambtenaar van de dienst Voogdij stelt een medisch leeftijdsonderzoek voor, waaraan verzoeker op diezelfde dag zijn toestemming verleent. Een sociaal assistent van het opvangcentrum waar verzoeker op dat moment verblijft, informeert de dienst Voogdij op 19 maart 2026 dat verzoeker het door hem ondertekende document niet goed heeft begrepen en het medisch onderzoek weigert.

3.2. Op 25 maart 2026 heeft verzoeker een tweede gesprek met de dienst Voogdij. De ambtenaar van de dienst Voogdij oordeelt dat de twijfel omtrent verzoekers minderjarigheid niet kan worden weggenomen op basis van verzoekers verklaringen. Ook dan weigert verzoeker het medisch onderzoek. Er wordt aan verzoeker wel nog een termijn van een week verleend om definitief standpunt in te nemen omtrent de medische leeftijdtest.

Nadat verzoeker op 27 maart 2026 aan de dienst Voogdij eerst nog een foto van een Bosnische kaart van een opvangcentrum bezorgt, informeert de sociaal assistent van het opvangcentrum waar verzoeker op dat moment verblijft de dienst Voogdij op 30 maart 2026 dat verzoeker instemt met het medisch leeftijdsonderzoek.

3.3. In het Universitair Ziekenhuis Pellenberg te Leuven ondergaat verzoeker op 31 maart 2026 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker “op datum van 31-03-2026 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”.

3.4. Op 22 april 2026 beslist de dienst Voogdij om verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat hij geen voogd zal krijgen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de RvS-wet kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

V. Ernst van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 6 en 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: voogdijwet), van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003 ‘tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002’ (hierna: koninklijk besluit van 22 december 2003), van “de motiveringsplicht” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 24.2 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK), van de artikelen 25 en 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel “als beginsel van behoorlijk bestuur naar nationaal recht”, van het gelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel “als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht”, en van

“het gelijkheidsbeginsel zoals gewaarborgd door” de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

6. Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat het Unierecht te dezen toepassing moet vinden (eerste onderdeel). Hij citeert artikel 25.5 van richtlijn 2013/32 en betoogt dat artikel 7 van de Voogdijwet niet de omzetting vormt van artikel 25.5 van richtlijn 2013/32 maar wel richtlijnconform moet worden geïnterpreteerd. Hetzelfde geldt voor artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003. Minstens moet zulks gebeuren wanneer de betrokkene een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De aanstelling van een voogd voor een verzoeker om internationale bescherming die aangeeft minderjarig te zijn, valt aldus onder het Unierecht, waardoor ook het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet worden toegepast.

Dienaangaande wijst verzoeker er ook op dat de dienst Voogdij slechts bevoegd was om minderjarige verzoekers om internationale bescherming te identificeren indien zij hun verzoek hebben ingediend voor 12 juni 2026. Ingevolge de inwerkingtreding van verordening 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 ‘tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU’ (hierna: verordening 2024/1348) verschuift die bevoegdheid immers naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aangezien verordening 2024/1348 richtlijn 2013/32 vervangt, is het duidelijk dat de leeftijdsbepaling van verzoekers om internationale bescherming onder het Unierecht valt. Artikel 25.5 van richtlijn 2013/32 kan bovendien geacht worden directe werking te hebben. Indien de Raad van State anders zou oordelen, nodigt verzoeker hem uit een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

7. Over de toepassing van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie merkt verzoeker in een tweede middelonderdeel op dat deze bepaling ten volle moet gelden en dat het hoger

belang van het kind en de waarborgen die gelden voor minderjarigen van toepassing moeten zijn op de procedure inzake leeftijdsbeslissingen. Een andere interpretatie is volgens verzoeker in strijd met het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het enkele feit dat verzoeker heeft verklaard minderjarig te zijn vereist dat de procedurele garanties die voortvloeien uit het hoger belang van het kind toegepast dienen te worden. Dit standpunt wordt bijgetreden door het VN-Kinderrechtencomité en ook het EHRM en de Nederlandse Raad van State zijn van oordeel dat het hoger belang van het kind toepassing moet vinden in de procedure waarbij een medische leeftijdtest die op meerderjarigheid wijst, wordt aangevochten. Ook hieromtrent stelt verzoeker voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor zover zijn standpunt niet zou worden gevolgd.

8. In een derde onderdeel “het uiten van twijfel” zet verzoeker uiteen dat de procedure die uiteindelijk leidt tot het medisch leeftijdsonderzoek begint bij het uiten van twijfel. Welke procedurele garanties van toepassing zijn bij het uiten van twijfel is wettelijk niet voorzien, maar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dienen wel te worden nageleefd. Te dezen heeft de dienst Vreemdelingenzaken twijfel geuit omtrent verzoekers minderjarigheid. Naast de vermelding “*apparences, récits, de de document ID*” als motief voor de twijfel wordt noch door de dienst Vreemdelingenzaken, noch door de dienst Voogdij verduidelijkt aan de hand van welke standaarden en objectieve criteria de twijfel werd geuit. Uit het motief “*apparences, récits, de de document ID*” kan niet worden afgeleid om welke redenen er wordt getwijfeld aan verzoekers verklaringen. Nochtans is het uiten van twijfel geen formaliteit. Er moet een daadwerkelijk onderzoek gevoerd worden, waarbij de overheid zorgvuldig moet handelen en de twijfel dient te motiveren. Verzoeker hekelt dan ook dat het uiten van de twijfel zo gebrekkig en niet transparant verloopt bij de dienst Vreemdelingenzaken, die daarbij overigens geen rekening houdt met verzoekers documenten of verklaringen. De dienst Voogdij levert op zijn beurt geen inspanningen om dit recht te zetten, aanvaardt

zonder meer de geuite twijfel en brengt verzoekers documenten en verklaringen niet in relatie tot de geuite twijfel. Te dezen stelt de dienst Voogdij louter vast dat verzoeker geen authentieke identiteitsdocumenten kan voorleggen zodat de twijfel niet kan worden weggenomen.

Verzoeker vervolgt dat artikel 25.5 van richtlijn 2013/32 gepaard gaat met een appreciatiebevoegdheid, die de dienst Voogdij te dezen niet heeft uitgeoefend. *A fortiori*, waar de dienst Vreemdelingenzaken de twijfel over verzoekers minderjarigheid baseert op uiterlijk, relaas en iets onbegrijpelijks over documenten, is de dienst Voogdij van oordeel dat de afwezigheid van originele documenten volstaat om over te gaan tot een medisch onderzoek. Over de twijfel aan verzoekers leeftijd bestaat er dus een onderlinge tegenstrijdigheid tussen beide diensten.

Verder verwijst verzoeker naar het arrest van 6 maart 2025 in de zaak 47836/21, *F.B. tegen België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: arrest *F.B. tegen België*) dat volgens hem niet zo gelezen kan worden dat kan worden overgegaan tot een medisch leeftijdsonderzoek, zonder alternatieve methoden te overwegen, indien geen authentieke identiteitsdocumenten voorliggen die de niet-gemotiveerde twijfel over de leeftijd van een verzoeker zouden kunnen wegnemen. Hij is van oordeel dat een inschatting van verzoekers maturiteit en gedrag diende te gebeuren, dat geen van de gesprekken die verzoeker had met de dienst Vreemdelingenzaken of de dienst Voogdij erop gericht was om na te gaan of de geuite twijfel kon worden weggenomen en dat hem niet de nodige tijd werd gegund om authentieke documenten te bemachtigen, die hij intussen wel kan voorleggen. Het medisch onderzoek werd niet pas in laatste instantie overwogen nadat eerst alle andere middelen zijn uitgeput. Uit de verslagen van de gesprekken met de dienst Voogdij kan ook niet worden afgeleid of de ambtenaar in kwestie de nodige opleidingen heeft gevolgd.

Verzoeker voert in dit onderdeel ten slotte aan dat op grond van artikel 25.5 van richtlijn 2013/32 het minst ingrijpende medisch onderzoek moet

worden georganiseerd, volgens het Europees Asielagentschap pas nadat alle andere mogelijkheden om de leeftijd te schatten zijn uitgeput. Het VN-Kinderrechtencomité vereist dat niet enkel met het fysieke voorkomen maar ook met de psychologische maturiteit van de betrokkene rekening wordt gehouden. Ook het EHRM wijst in het arrest van 21 juli 2022 in de zaak 5797/17, *Darboe en Camara. tegen Italië* op het belang van een holistische en multidisciplinaire leeftijdsschatting. Op grond van een richtlijnconforme interpretatie van artikel 7 van de Voogdijwet en artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003, evenals artikel 25.5 van richtlijn 2013/32, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, is de verwerende partij ertoe gehouden alle onderzoeksmogelijkheden uit te putten alvorens het medisch onderzoek als laatste redmiddel te hanteren. Aangezien dit te dezen niet is gebeurd, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht.

9. In een vierde onderdeel “bijstand door een voogd en/of raadsman” brengt verzoeker in herinnering dat uit het arrest *F.B. tegen België* voortvloeit dat een echt onderhoud nodig is met een speciaal daartoe opgeleide ambtenaar van de dienst Voogdij en dat de persoon die verklaart minderjarig te zijn bijgestaan kan worden door bijvoorbeeld een voogd en raadsman om te vermijden dat hij procedureel kwetsbaar is. Verzoeker vervolgt dat uit de structuur en logica van artikel 25 van richtlijn 2013/32 de verplichting volgt tot onmiddellijke aanstelling en bijstand van een voogd, waarbij pas later een medische leeftijdstest kan worden overwogen in geval van twijfel. Verzoeker verwijst dienaangaande onder meer naar de standpunten van het VN-Comité voor de Rechten van het Kind (hierna: VN-Kinderrechtencomité), van het *Fundamental Rights Agency* en de Europese Commissie, van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa en van het Comité van Ministers van de Raad van Europa, alsook naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Het EHRM voegt daar nog aan toe dat deze vereiste samen met de vereisten van bijstand van

een raadsman, de mogelijkheid om geïnformeerd in te stemmen met een medisch leeftijdsonderzoek en leeftijdsadequate opvang als noodzakelijke procedurele waarborgen gelden op grond van het vermoeden van minderjarigheid, hetgeen op zijn beurt inherent is aan het recht op eerbiediging van het privéleven van de betrokken niet-begeleide minderjarige vreemdeling die verklaart minderjarig te zijn.

Te dezen heeft verzoeker geen voogd noch juridische bijstand gekregen voordat de leeftijdstest werd afgenomen, zodat hij niet met de nodige procedurele garanties zijn toestemming voor de leeftijdstest kon geven en geen sprake kan zijn van een vrije, geïnformeerde toestemming. Ook het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden doordat aan verzoeker geen voogd werd toegewezen. De dienst Voogdij heeft namelijk, zonder een wetswijziging af te wachten, beslist om vanaf de inwerkingtreding van verordening 2024/1348 haar werkwijze aan te passen in die zin dat wel een voorlopige voogd zal worden aangesteld voor personen die verklaren minderjarig te zijn, maar die geen verzoek om internationale bescherming indienen. Voor zij die wel een verzoek om internationale bescherming indienen, vloeit de toewijzing van een tijdelijke voogd voort uit de voormelde verordening. Dat jongeren die geen verzoek om internationale bescherming indienen vanaf 12 juni 2026 wel genieten van een aanstelling van een tijdelijke voogd, maar verzoeker geen bijstand van een voogd kreeg, kan niet objectief gerechtvaardigd worden.

10. In een vijfde onderdeel “met betrekking tot de nieuwe documenten” verwijst verzoeker naar nieuwe documenten die hij samen met zijn verzoekschrift neerlegt, met name een gelegaliseerde geboorteakte van de Afghaanse ambassade te Brussel en een kopie van zijn Afghaanse identiteitsdocument met vertaling. Aangezien verzoeker recht heeft op een effectief rechtsmiddel, moet de rechter in voorkomend geval rekening kunnen houden met nieuwe elementen die pas aan het licht zijn gekomen nadat de bestreden beslissing al is genomen, zoals relevante verklaringen en documenten. Uit de gelegaliseerde

geboorteakte van de Afghaanse ambassade blijkt te dezen dat verzoeker minderjarig is zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

11. In een zesde en laatste onderdeel “met betrekking tot de interpretatie van de test zelf en het deskundig verslag” acht verzoeker de medische leeftijdstest “op zich onnauwkeurig en weinig precies”. Hij benadrukt het belang van het voordeel van de twijfel waarbij de laagst mogelijke leeftijd in aanmerking moet worden genomen. Vervolgens betwist verzoeker de interpretatie van de resultaten van zijn leeftijdstest. Dat overeenkomstig artikel 7, § 3, van de voogdijwet rekening moet worden gehouden met “de jongste leeftijd” wil zeggen dat de betrokkene als minderjarig moet worden beschouwd indien één van de drie testen een “relevante” leeftijd oplevert die onder de meerderjarigheidsgrens ligt. Verzoeker merkt op dat de “standaarddeviatie” aan beide zijden van de geschatte leeftijd 34,1 % bedraagt, waarna er met die resultaten nog eens 16 % ouder of jonger dan de standaarddeviatie zijn. Zelfs met een dubbele standaarddeviatie van 13,6 % aan beide zijden, vallen 2,2 % van de personen er aan weerszijden buiten. De jongste leeftijd bevindt zich extreem links op de leeftijdscurve, zodat de standaarddeviatie zou moeten worden vermenigvuldigd met drie.

Op basis van het orthopantomogram stelt verzoeker vast dat op basis van de gebruikte methode een kans van 1 % werd opengelaten dat hij minderjarig is. Wat de handpolsradiografie betreft blijkt volgens het medisch verslag te dezen een volwassen skeletale leeftijd. Uit de literatuur blijkt evenwel dat een individu met een volgroeid handpolsgewricht een kans heeft van 61 % of volgens een conservatievere schatting 22 % om minderjarig te zijn. Verzoekers verklaarde en gedocumenteerde leeftijd is dan ook niet uitgesloten op basis van de handpolsradiografie. Tot slot blijkt uit de radiografie van verzoekers sleutelbeenderen een ossificatie stadium 3, wat volgens het medisch verslag overeenstemt met een gemiddelde leeftijd van rond de 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Uit het onderzoek van Schmeling et al (Schmeling, A., Schulz, R., Reisinger, W., Mühler, M., Dieter Wernecke, K., Geserick, G., “Studies on the time frame for ossification of the medial clavicular epiphyseal

cartilage in conventional radiography”, *Int J Legal Med* 2004, 118, 5-8) blijkt nochtans dat een leeftijd van 16 jaar ook mogelijk is bij een stadium 3 ossificatie. De kans is dan wel minder groot, het blijft een reële mogelijkheid.

Het is volgens verzoeker voldoende aangetoond dat het medisch leeftijdsonderzoek te dezen gebreken vertoont en dat het moeilijk te achterhalen is of zijn verklaarde leeftijd volledig werd uitgesloten door het resultaat van het medisch onderzoek.

Beoordeling

Eerste onderdeel van het enige middel

12. In de mate dat verzoeker verwijst naar richtlijn 2013/32, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat deze in haar artikel 1 uitdrukkelijk “de vaststelling van gemeenschappelijke procedures voor de toekenning of intrekking van internationale bescherming” beoogt. Zoals verzoeker terecht opmerkt, vormt de voogdijwet niet de omzetting van deze richtlijn. De voogdijwet dateert van vóór de richtlijn en maakt geen onderscheid naargelang de betrokkenen “de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben gevraagd” dan wel “niet voldoen aan de voorwaarden inzake toegang tot en verblijf op het grondgebied vastgesteld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Het in de voogdijwet voorziene leeftijdsonderzoek heeft enkel tot doel in geval van twijfel na te gaan of de betrokkenen al dan niet de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt en hun dus al dan niet een voogd moet worden toegekend. Het gaat niet om een beoordeling in het licht van een verzoek om internationale bescherming. De thans bestreden beslissing is overigens niet genomen door een asielinstantie maar door de dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie. Evenmin kan verzoeker zich dienstig beroepen op artikel 46 van richtlijn 2013/32 nu de bestreden beslissing, die er als leeftijdsschatting slechts toe strekt na te gaan of een verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de bescherming die is voorzien voor een niet-begeleide

minderjarige vreemdeling, niet valt onder de toepassing van die richtlijnbe­paling. Bovendien voorziet noch artikel 25.5 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling de vereiste van een rechtsmiddel met een *ex nunc* beoordeling tegen een beslissing zoals de thans bestreden beslissing.

Anders dan verzoeker stelt, valt de door de dienst Voogdij georganiseerde leeftijd­test niet binnen de toepassing van artikel 25.5 van richtlijn 2013/32 en dienen de artikelen 7 van de Voogdijwet en artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003 niet conform deze bepaling te worden geïnterpreteerd.

Verzoekers kritiek die betrekking heeft op de beoordeling van de voorgehouden leeftijd in het licht van een verzoek om internationale bescherming, is dan ook niet dienstig, net omdat de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag is niet relevant voor de oplossing van het geschil.

De omstandigheid dat de inschatting van de leeftijd vanaf 12 juni 2026 verloopt volgens de Verordening (EU) 2024/1348, toont op zich niet aan dat de bestreden beslissing op het ogenblik dat ze is genomen, onder toepassing van het Unierecht viel, *a-fortiori* niet dat het onderzoek naar de leeftijd diende te gebeuren overeenkomstig deze Verordening.

13. Artikel 25.1, a), van richtlijn 2013/32 legt de lidstaten op “zo snel mogelijk maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat de niet-begeleide minderjarige wordt vertegenwoordigd en bijgestaan door een vertegenwoordiger zodat hij aanspraak kan maken op de rechten en kan voldoen aan de verplichtingen die in deze richtlijn zijn vastgesteld”.

Voor zover het Unierecht te dezen van toepassing zou zijn, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de voogdijwet de mogelijkheid

niet uitsluit dat reeds een voogd wordt aangewezen indien er twijfel is over de voorgehouden leeftijd en de leeftijdstest nog moet worden uitgevoerd. Verder vermeldt het voornoemde artikel 25.1, a), van richtlijn 2013/32 enkel dat de vertegenwoordiger van de niet-begeleide minderjarige “zo snel mogelijk” moet worden aangesteld, zonder enige concrete termijn en met name zonder aan te geven dat dit moet gebeuren vooraleer tot een leeftijdsonderzoek wordt beslist of dergelijk onderzoek wordt uitgevoerd, laat staan dat een op grond van een medisch onderzoek genomen leeftijdsbeslissing onwettig zou zijn om de enkele reden dat op dat ogenblik nog geen voogd was aangesteld. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de dienst Voogdij op grond van artikel 6, § 2, van de voogdijwet de betrokkene meteen onder de hoede neemt vanaf zijn aanmelding bij de dienst Voogdij. In de verantwoording bij het amendement dat tot artikel 6, § 2, van de voogdijwet heeft geleid, heet het:

“De beschermingsregeling bestaat uit twee fasen: De eerste fase bestaat erin dat de Dienst voogdij de vreemdeling die verklaart minderjarig te zijn onder zijn hoede neemt. De tweede fase vangt aan op het tijdstip waarop de Dienst voogdij de voogd heeft aangewezen wanneer volgens hem vast is komen te staan dat de betrokken persoon voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 6 van het ontwerp.

Ingeval een vreemdeling asiel aanvraagt of aan de grens of op het grondgebied wordt gevonden zonder de documenten op grond waarvan hij het grondgebied mag betreden of aldaar verblijven en hij verklaart minderjarig te zijn, neemt de Dienst voogdij onmiddellijk die persoon onder zijn hoede en plaatst hem tijdelijk onder haar bescherming tot wanneer zijn minderjarigheid is bevestigd, voor zover zij wordt betwist. Het betreft een overgangsperiode die zo kort mogelijk moet zijn.”

Net omwille van deze eerste fase van de bescherming, blijkt te dezen dat de in de voogdijwet voorziene en op verzoeker toegepaste regeling geen schending vormt van artikel 25.1 van richtlijn 2013/32 voor zover deze bepaling van toepassing zou zijn.

14. Voor zover het Unierecht van toepassing zou zijn, wordt bovendien opgemerkt dat naar luid van artikel 25.5, eerste lid, van richtlijn 2013/32/EU “de lidstaten [...] in het kader van de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming [kunnen] besluiten om door middel van een medisch onderzoek de leeftijd van een niet-begeleide minderjarige vast te stellen, wanneer zij, nadat er een algemene verklaring is afgelegd of andere relevante aanwijzingen zijn overgelegd, twijfels hebben over diens leeftijd”. Uit deze richtlijnbeeping blijkt niet dat een voogd moet zijn aangesteld alvorens een leeftijdsonderzoek kan worden ingesteld. Ze bevat geen enkele vermelding in die zin. Evenmin blijkt dat artikel 25 van richtlijn 2013/32 chronologisch zou moeten worden gelezen, namelijk dat eerst (artikel 25.1) een voogd moet worden aangesteld en dat in een later stadium en wanneer daaraan is voldaan pas een leeftijdsonderzoek (artikel 25.5) kan worden uitgevoerd. Zo hebben artikel 25.3 en 25.4 duidelijk betrekking op een latere fase dan de leeftijdsbeslissing, namelijk het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en zelfs de mogelijke intrekking van die bescherming. Tot slot voorziet artikel 25.5 zowel de situatie met als zonder voogd waar het voorziet dat “de niet-begeleide minderjarige” moet worden geïnformeerd over het leeftijdsonderzoek (artikel 25.5, derde lid, a) van de richtlijn) en dat “de niet-begeleide minderjarige en/of zijn vertegenwoordiger” moet instemmen met het leeftijdsonderzoek (artikel 25.5, derde lid, b) van de richtlijn).

Tweede onderdeel van het enige middel

15. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing het Unierecht ten uitvoer brengt en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie te dezen toepassing vindt, blijkt alvast uit het medisch onderzoek en de bestreden beslissing dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Verzoeker toont de onwettigheid van deze vaststelling niet aan, zodat hij zich niet kan beroepen op die bepaling. De voorgestelde prejudiciële vraag is niet relevant voor de oplossing van het geschil.

16. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing het Unierecht ten uitvoer brengt en aldus artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie te dezen toepassing vindt, toont verzoeker niet aan dat deze bepaling is geschonden. De bestreden beslissing, die louter een leeftijdsschatting

inhoudt en niet is genomen door een asielinstantie, is geen beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Tegen deze beslissing tot leeftijdsschatting bestaat de mogelijkheid om een schorsing van de tenuitvoerlegging te vragen bij de Raad van State, zoals te dezen is gebeurd. Verder vormt een beroep tot nietigverklaring, waarbij de annulatierechter zich kan uitspreken over de redelijkheid en de proportionaliteit van een voor hem aangevochten beslissing en hij de juistheid en de draagkracht van de gegeven motieven kan onderzoeken, wel degelijk een effectief rechtsmiddel.

Indien de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat in een beslissing omtrent het verzoek om internationale bescherming verzoekers verklaarde leeftijd niet wordt aanvaard en dit zou worden beschouwd als een tegenindicatie voor de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas, kan verzoeker daartegen overigens alsnog de rechtsmiddelen uitputten waarover hij beschikt, met de mogelijkheid van een beroep met hervormingsbevoegdheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van een cassatieberoep bij de Raad van State tegen de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Derde onderdeel van het enige middel

17. Volgens verzoeker worden de motieven voor de twijfel over de verklaarde leeftijd niet voldoende duidelijk gemaakt door de dienst Vreemdelingenzaken en de dienst Voogdij en is er zelfs sprake van een tegenstrijdigheid. De formelemotiveringsplicht vereist niet dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven waarom verzoekers voorgehouden leeftijd aanvankelijk in twijfel werd getrokken. Voorts blijkt dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop de beslissing is gebaseerd en is de motivering van de bestreden beslissing niet tegenstrijdig. Verzoeker toont in die mate geen schending aan van de formelemotiveringsplicht.

18. Verzoeker betwist eveneens dat de aangevoerde elementen een voldoende grondslag vormden om een medisch onderzoek te organiseren.

In het arrest *F.B. tegen België* van 6 maart 2025 heeft het EHRM het besluitvormingsproces dat heeft geleid tot een beslissing van de dienst Voogdij in die zaak om de betrokkene te beschouwen als ouder dan 18 jaar en hem geen voogd toe te wijzen, getoetst aan artikel 8 van het EVRM. Het Hof overweegt in die zaak in de eerste plaats dat de betrokkene behoorlijk moet worden geïnformeerd over zijn rechten in het kader van de uitvoering van het drievoudig medisch leeftijdsonderzoek, hetgeen des te belangrijker is indien de betrokkene, die nog wordt geacht een niet begeleide minderjarige te zijn en een verzoeker om internationale bescherming is, niet wordt vergezeld door een vertegenwoordiger of een raadsman. De betrokkene moet worden ingelicht over de noodzaak van zijn instemming met het medisch leeftijdsonderzoek. Het EHRM oordeelt in de tweede plaats dat medische leeftijdsonderzoeken omwille van hun ingrijpend karakter slechts in laatste instantie uitgevoerd horen te worden, wanneer andere middelen om de twijfel over de leeftijd van de betrokkene weg te nemen geen uitsluitel hebben geboden. Volgens het EHRM zou een voorafgaand onderhoud met een daartoe speciaal opgeleide ambtenaar van de dienst Voogdij deze laatste in voorkomend geval kunnen toelaten enerzijds na te gaan of twijfel over de leeftijd van de minderjarige kan worden opgeheven door minder ingrijpende middelen dan een leeftijdsonderzoek, en anderzijds zich ervan te vergewissen dat de betrokkene alle nodige informatie heeft ontvangen om zijn rechten op afdoende wijze te kunnen laten gelden.

19. Uit het administratief dossier blijkt dat pas nadat door de dienst Voogdij is vastgesteld dat de twijfel die is geuit door de dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden weggenomen, wordt overgegaan tot een medisch onderzoek. Dat de dienst Vreemdelingenzaken op basis van een gebrekkig onderzoek tot de twijfel zou hebben besloten, ontnemt verzoeker *prima facie* geen “procedurele garanties”.

Bovendien blijkt niet dat de dienst Voogdij het bestaan van de twijfel zonder meer aanvaardt en eenvoudigweg de vaststellingen van de dienst Vreemdelingenzaken overneemt.

Zo is verzoeker tweemaal ondervraagd door een ambtenaar van de dienst Voogdij, waarvan niet wordt betwist dat deze specifiek is opgeleid voor de omgang van minderjarige vreemdelingen. Tijdens deze gesprekken werd verzoeker bevraagd over zijn identiteit, zijn reisweg, zijn in andere landen opgegeven leeftijden, de aanwezigheid van identiteitsdocumenten en de mogelijkheid om originele documenten te verkrijgen. Wat dit laatste betreft, antwoordde verzoeker nooit over een paspoort te hebben beschikt, zijn taskara in Turkije te hebben verloren en geen concrete mogelijkheid te hebben om alsnog een origineel identiteitsdocument te bekomen. Vervolgens onderzoekt de dienst Voogdij de neergelegde documenten, zijnde een foto van een Turks document internationale bescherming en een foto van een Bosnische kaart van een opvangcentrum. Anders dan verzoeker beweert, worden deze documenten niet aanvaard, niet enkel omdat het geen originelen betreft, maar eveneens omdat het geen officiële identiteitsdocumenten of documenten van de burgerlijke stand zijn.

De dienst Voogdij lijkt op het eerste gezicht aldus te hebben onderzocht of de twijfel omtrent zijn leeftijd kon worden weggenomen met minder ingrijpende middelen dan een medisch onderzoek. Aangezien verzoeker geen (officiële) identiteitsdocumenten kon overleggen en bovendien heeft verklaard nooit in het bezit te zijn geweest van enig identiteitsdocument, achtte de dienst Voogdij een medisch onderzoek te dezen noodzakelijk. Dit staat ook te lezen in de bestreden beslissing. Ook blijkt uit het verslag van de dienst Voogdij van 25 maart 2026 dat de dienst Voogdij zich eveneens op het fysieke voorkomen van verzoeker en zijn tegenstrijdige verklaringen heeft gebaseerd en dit als een bijkomend element heeft beschouwd in de globale beoordeling van de twijfel over de leeftijd. Van een tegenstrijdigheid met de motieven van de dienst Vreemdelingenzaken is dan ook geen sprake.

Uit het voorgaande volgt dat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 EVRM *prima facie* niet zijn geschonden.

Vierde onderdeel van het enige middel

20. Voor zover verzoeker (opnieuw) aanvoert dat artikel 25 van richtlijn 2013/32 de onmiddellijke aanstelling en bijstand van een voogd vereist wordt verwezen naar punt 13 en punt 14.

In het arrest *F.B. tegen België* van 6 maart 2025 wordt evenmin een verplichting tot het aanstellen van een voogd en/of raadsman opgelegd alvorens tot een medische test wordt overgegaan.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 3 en 12 van het internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind in het Belgische recht, blijkt uit het medisch onderzoek en de bestreden beslissing dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Verzoeker toont de onwettigheid van deze vaststelling niet aan, zodat zij zich niet kan beroepen op die verdragsbepalingen. Dit laatste geldt eveneens voor wat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft. Dat het VN-Kinderrechtencomité hierover een ander standpunt zou hebben ingenomen, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verwijzing naar het door verzoeker aangehaalde arrest van het EHRM van 21 juli 2022 *Darboe en Camara* is niet dienstig. In die zaak ging het immers om feiten die niet vergelijkbaar zijn met de huidige zaak, namelijk een leeftijdstest zonder dat de betrokkene behoorlijk was geïnformeerd en de overbrenging naar een opvangcentrum voor volwassenen voordat de uitslag van de leeftijdstest definitief was en waar hij gedurende maanden werd vastgehouden. Ook de feiten die ten grondslag liggen aan het arrest van het EHRM van 14 september 2023 *Diakité t. Italië* zijn niet vergelijkbaar aangezien in die zaak verzoeker bij aankomst geen minimale procedurele bescherming genoot ondanks het feit dat hij een geboortecertificaat had voorgelegd waaruit zijn minderjarigheid bleek.

21. De vermeende verschillende behandeling met niet-begeleide minderjarigen sinds 12 juni 2026 is het gevolg van een gewijzigde praktijk van de verwerende partij naar aanleiding van de inwerkingtreding van Verordening 2024/1348 op die datum. Het gelijkheidsbeginsel verhindert niet dat een overheid haar beleid in die omstandigheden wijzigt. Verzoeker toont geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Vijfde onderdeel van het enige middel

22. Voor zover verzoeker verwijst naar “nieuwe documenten” die dateren van na de bestreden beslissing, blijkt dat noch artikel 25.5 van richtlijn 2013/32, noch enige andere bepaling voorziet in de vereiste van een rechtsmiddel met een *ex nunc* beoordeling tegen een beslissing zoals de thans bestreden beslissing. Tevens blijkt dat de beoordeling van deze documenten intussen het voorwerp heeft uitgemaakt van een nieuwe beslissing van 23 juli 2026, waartegen verzoeker een beroep tot schorsing- en nietigverklaring heeft ingediend (ingeschreven onder het rolnummer 249.230) zodat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel met betrekking tot de beoordeling van die nieuwe documenten gegarandeerd is. Het middelonderdeel is op het eerste gezicht ongegrond.

Zesde onderdeel van het enige middel

23. Verzoeker benadrukt in het algemeen de voorgehouden onnauwkeurigheid van medische onderzoeken voor leeftijdsbepaling. Met die algemene kritiek toont hij niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. Zo blijkt dat de arts eventuele afwijkingen ten gevolge van genetische, etnische of andere factoren heeft opgevangen door, waar nodig, een standaarddeviatie te hanteren. De wetgever heeft met de medische leeftijdtest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitsel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Meer concreet blijkt dat de arts zich steunt op een meervoudig onderzoek, waarvan elk deelonderzoek individueel wordt geïnterpreteerd en waarna een algemene conclusie wordt getrokken met de eigenlijke leeftijdsschatting. Bij het bepalen in de bestreden beslissing of verzoeker al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, is de eindconclusie van de arts op basis van die deelonderzoeken relevant en niet het resultaat van een afzonderlijk deelonderzoek. Die eindconclusie, en niet de conclusie van ieder deelonderzoek afzonderlijk, is derhalve ook bepalend voor de in het voornoemde artikel 7, § 3, van de Voogdijwet bedoelde “jongste leeftijd”. Indien de arts voor zijn eindconclusie een deviatiefactor vermeldt, wordt de ondergrens daarvan in aanmerking genomen voor het bepalen van de leeftijd. Te dezen is de eindconclusie dat verzoeker “op datum van 31-03-2026 een leeftijd heeft van 21, 5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar”.

Dat er verschillen bestaan tussen de resultaten van de deelonderzoeken, doet geen afbreuk aan het feit dat daaruit een eindconclusie kan worden afgeleid. Bovendien wordt in het medisch verslag met betrekking tot de handpolsradiografie toegelicht “dat er een volledige fusie is van de distale diaphyse en epifyse van de radius, wat overeenkomt met een biologisch matuur skelet, onafhankelijk van de gebruikte methode, en wat neer komt op een leeftijd van minstens 18 jaar”. Eerder in het medisch verslag staat wat dit betreft te lezen dat indien de skeletale groei beëindigd is, de betrokkene biologisch gezien matuur is, wat voor jongens impliceert dat zij ouder zijn dan 18 jaar en voor meisjes dat zij ouder zijn dan 16 jaar, zonder dat op basis van de handpolsradiografie kan worden bepaald hoeveel ouder zij zouden zijn. Aangezien niet kan worden bepaald hoeveel tijd er verstreek sinds de volledige beëindiging van de skeletale groei, telt het resultaat van de handpolsradiografie in dergelijke gevallen niet mee voor de eigenlijke leeftijdsschatting, zodat de resultaten van de andere twee radiologische onderzoeken determinerend zijn. Dit neemt niet weg dat de handpolsradiografie wel degelijk onderdeel uitmaakt van het meervoudig onderzoek. Uit het medisch verslag blijkt verder dat op basis van de radiografie van de tanden wordt vastgesteld dat “alle tanden volledig gevormd zijn” en dat de wijsheidstanden aanwezig zijn

en zich in ontwikkelingsstadium 10 bevinden. De arts besluit dat “[g]ezien dit gegeven bekomt men volgens onze eigen ontwikkelde techniek een leeftijd van 23,0 jaar. Het 95 % predictie-interval is 18,8 – 25,0 jaar met een kans van 99 % dat deze persoon ouder is dan 18 jaar”. Ten slotte toont het radiologisch onderzoek van het sternoclaviculaire gewricht volgens het medisch verslag dat “de mesiale epiphyse van beide sleutelbeenderen slechts partieel verbeend is in combinatie met de aanwezigheid van een zichtbare frissuur, wat volgens het onderzoek van Schmeling et al. [...] overeenkomt met stadium type 3. Volgens dit onderzoek stemt stadium 3 overeen met een gemiddelde leeftijd van rond de 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, heeft de wetgever met de medische leeftijdstest niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitel te krijgen of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Zoals hoger eveneens werd opgemerkt, is de eindconclusie op grond van de verschillende deelonderzoeken van belang voor het bepalen van de jongste leeftijd. Verzoeker toont niet aan dat de eindconclusie in strijd is met de bevindingen van de deelonderzoeken. In het verslag van het leeftijdsonderzoek wordt per test aangegeven welke technieken zijn gebruikt en welke vaststellingen op grond daarvan worden gedaan. Geen bepaling of beginsel legt de verwerende partij op daarbij ook te verantwoorden waarom voor deze of gene techniek werd gekozen en niet voor een andere. Verzoeker toont niet aan dat het te dezen gaat om een gebrekkig of onzorgvuldig uitgevoerd leeftijdsonderzoek. Ieder onderzoek wordt immers individueel uitgevoerd, waardoor het hanteren van een andere standaarddeviatie bij een deelonderzoek door dezelfde dan wel een andere deskundige in een ander leeftijdsdossier, niet automatisch tot gevolg heeft dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. In de mate dat verzoeker hierdoor de aangevoerde artikelen en beginselen geschonden acht, is zijn kritiek dan ook ongegrond.

Verzoeker toont met de algemene stelling dat de leeftijdstest “op zich onnauwkeurig en weinig precies” is, geen gebrek aan in het te dezen

uitgevoerde leeftijdsonderzoek waarop de bestreden beslissing is gesteund. Zoals reeds aangegeven, gaat het enerzijds enkel om een schatting en niet om een nauwkeurige leeftijdsbepaling en is die schatting net gesteund op een door artsen uitgevoerd meervoudig onderzoek. Anderzijds gaat het om een duidelijke conclusie en blijkt uit de bewoordingen van het medisch verslag dat er in hoofde van de arts geen twijfel over bestaat dat verzoeker ouder dan 18 jaar is.

Verzoeker ontkracht derhalve niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard. Verder komt het de Raad van State niet toe zijn eigen interpretatie van de onderzoeksresultaten in de plaats te stellen van deze in het deskundig verslag.

Gezien de duidelijke conclusie van het leeftijdsonderzoek, diende verzoeker niet “het voordeel van de twijfel” te worden gegeven, waarop hij zich beroept.

24. Om de leeftijdsschatting te bekritisieren gaat verzoeker nog in op de betekenis van het begrip normaalverdeling in de statistiek. De in het leeftijdsonderzoek toegepaste standaardafwijking geeft echter de correctie (in jaren) weer die moet worden toegepast op de geschatte leeftijd om tot de jongste (of minimum-)leeftijd te besluiten. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de toegepaste en nader toegelichte schattingen en correcties in het medisch verslag.

25. Verzoeker zet voorts niet anders dan met de voorgaande en ongegrond bevonden kritiek uiteen op welke wijze de overige in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen zouden zijn geschonden met de bestreden beslissing.

Conclusie

26. Het ontbreekt het enige middel aan de vereiste ernst.

Bij gebreke aan minstens één ernstig middel waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord, wordt niet voldaan aan één van de voorwaarden die gesteld worden in artikel 17, §1, derde lid, van de RvS-wet opdat de vordering tot schorsing kan worden toegewezen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken op zes oktober tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Frédéric Vanneste,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Frédéric Vanneste